

-Ti: Happy End; -Nai παππού Τζεπέτο, Helping Hand!

Αφιερώνεται στις παιδικές ματιές που πάντα μέσα στις γιορτές πέφτουν στον «άστεγο» της γειτονιάς μα δεν τον βλέπουν.

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 11^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Μέσα Ζεστή Γιορτή, Έξω Παγωμένο Παγκάκι...

T. 123 22 - 12 - 2016 ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ!

«Μια φορά και δυο καιρούς, στην κορφή ενός βουνού και μακριά από τους ανθρώπους, ζούσε η μάγισσα Παράκακη. Μια μάγισσα που δεν ξέραμε στα σίγουρα αν είναι καλή ή κακή. Μας έχει μπερδέψει λιγάκι. Κακό δεν έχει κάνει σε κανέναν αν και μερικές φορές με την πονηριά της δημιουργεί μπελάδες. Να όπως τώρα, που επειδή νομίζει πως μισεί τον Άγιο Βασίλη θέλει να τον εξαφανίσει! Γιατί τον μισεί; Μα επειδή όλος ο κόσμος και κυρίως τα μικρά παιδάκια τον αγαπούν πολύ ενώ την ίδια κανέναν. Έχει λοιπόν στο μυαλούδάκι της ένα σχέδιο πονηρό, που άμα πετύχει θα πάρει εκείνη τη θέση του κι έτσι πιστεύει πως όλοι θα αγαπήσουν την ίδια. Για να δούμε όμως τι μαγειρεύει μέσα στο σκοτεινό της εργαστήριο...

Παράκακη: Άμπρα κατάμπρα, λούμπα τουλούμπα! Τίποτα! Άμπρα κατάμπρα, λούμπα τουλούμπα. Αααα, δεν μου βγαίνει. Ίσως χρειάζεται κάτι άλλο. Κακοκοράκι...

Κακοκοράκι: Στις διαταγές σου μάγισσα Παράκακη; Κραα.

Παράκακη: Δε μου λες. Μήπως σου βρίσκονται τίποτα βατραχοπόδαρα;

Κακοκοράκι: Αχ, μόλις τα βούτηξα στο γάλα μου. Sorry! Τι τα θες; Κρα-κρα

Παράκακη: Φτιάχνω ένα μαγικό φίλτρο για τον Άγιο Βασίλη μα δεν μου πετυχαίνει.

Κακοκοράκι: Τι φίλτρο; Για να αδυνατίσει;

Παράκακη: Καλέ, κοράκι είσαι εσύ ή μπούφος; Όχι βέβαια για να αδυνατίσει αλλά για να κοιμηθεί.

Κακοκοράκι: Γιατί, αϋπνίες έχει;

Παράκακη: Αααα! Θα σε ασπρίσω στο ξύλο. Τι λες τώρα; Θέλω να φτιάξω ένα φίλτρο που μόλις το πει θα μείνει κόκαλο. Έτσι δεν θα μοιράσει τα δώρα στα παιδιά. Και τότε θα πάρω εγώ τη θέση του. Κι όλοι έμένα θ' αγαπήσουν. ...

Κακοκοράκι: Εντάξει, εντάξει. Λοιπόν άκου τι χρειάζεται: Την οδοντογλυφίδα του καλού Λύκου, το σιρόπι της Κοκκινোসκουφίτσας, τη μύτη του Πινόκιο, τα μούσια από τους 7 νάνους και τις ουρές από τα τρία γουρουνάκια!

Παράκακη: Και τι θα τα κάνω όλα αυτά;

Κακοκοράκι: Τα βράζεις σε χαμηλή φωτιά στο καζάνι και μόλις αρπάξουν τα σβήνεις με κρασί!

Παράκακη: Καταπληκτικό! Το λοιπόν, μη χάνουμε καιρό, φώναξέ μου τους Κακικάντζαρους. Γρήγορα.»

Και το φίλτρο φτιάχνεται με χίλια κόλπα και μπερδεύονται μέσα σε αυτά και με πολλά ευτράπελα ο Λύκος, η Κοκκινোসκουφίτσα, ο Πινόκιο, οι νάνοι και τα τρία γουρουνάκια....

Και ο Αι Βασίλης πίνει το μαγικό φίλτρο -στην προσπάθειά του να αδυνατίσει- και μένει **Κόκαλο!**

Στο σπίτι του πέφτει συναγερμός για να φτιαχτεί αντίδοτο.

«Η Βασιλούλα εξήγησε στις κόρες της με κάθε λεπτομέρεια τι ακριβώς είχε συμβεί. Μετά, χωρίς να χάσει λεπτό τους διάβασε τη συνταγή που προφανώς είχε πέσει κατά λάθος από την ποδιά της Παράκακης κι ύστερα τους διάβασε το αντίδοτο που με αυτό θα γίνονταν και πάλι καλά ο Άγιος Βασίλης. Έπρεπε όμως να κάνουν γρήγορα γιατί τα Χριστούγεννα πλησίαζαν και τα δώρα στα παιδάκια δεν είχαν μοιραστεί. Τότε οι κόρες πήραν τηλέφωνα, έστειλαν μηνύματα στον Πινόκιο, στην Κοκκινোসκουφίτσα, στα τρία γουρουνάκια και σ' όλους τους άλλους να έρθουν αμέσως σπίτι τους. Και σαν ήρθαν εκείνοι όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, οι κόρες τους εξήγησαν με κάθε λεπτομέρεια και τότε όλοι κατάλαβαν και ζήτησαν συνώνμη ο ένας από τον άλλον. Και να τι απόφαση πήραν. Να μοιράσουν οι ίδιοι τα δώρα στα παιδιά γιατί δεν είχαν πολύ χρόνο μπροστά τους και μετά θα πήγαιναν όλοι μαζί στη μάγισσα για να λυθούν τα μάγια. Έτσι κι έκαναν. Κι ενώ ο Άγιος Βασίλης ο καημένος ήταν κόκαλο μέχρι το κόκαλο, ευτυχώς τα δώρα έφτασαν έγκαιρα και μοιράστηκαν σε κάθε σπίτι. Από την άλλη η μάγισσα Παράκακη, παρόλο που το σχέδιό της είχε απόλυτη επιτυχία δεν έμοιαζε και πολύ χαρούμενη. Είχε μετανιώσει...»

ΤΕΛΙΚΑ ΕΡΧΕΤΑΙ HAPPY END, ΣΕ ΜΙΑ ΖΕΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ!!!

«Α.Βασίλης: Σε συγχωρούμε. Και μάλιστα από σήμερα σε ονομάζουμε μάγισσα Παράκαλη, κι εσύ Κακοκοράκι θα λέγεσαι Καλοκοράκι κι όλοι οι Κακικάντζαροι θα λέγονται Καλικάντζαροι.» ...
(ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ!!!)

*Πηγή: «Ο Αι Βασίλης Κόκαλο». Θεατρικό έργο Μαρίας Κίτρα (αναρτημένο στο διαδίκτυο). Παίχτηκε ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ από το Α2 μας, στις 15/12/2016 !!!

ΤΟ ΠΑΓΚΑΚΙ

Να πω με το χέρι στην καρδιά τι ανθρώπους θέλω να βλέπω στον δρόμο. Θέλω να είναι φρεσκολουσμένοι, παφουμαρισμένοι με κάποια επιλογή από Guerlain και να φορούν κάτι από τη συκρατημένη κομψότητα της Ann Demeulemeester. Θέλω όταν στέκονται έξω από τα μπαρ να κρατούν σωστά το ποτήρι με το aperol spritz και να έχουν άποψη για τον Πικετί. Και εκεί που περιγράφω τον όμορφο κόσμο εμφανίζεται μια σκιά. Μας χαλάει την εικόνα γιατί ουρεί επάνω στην κολόνα. Είναι ο άστεγος της γειτονιάς μας. Φτου, να πάρει, πίνουμε και κοκτέιλ, πανάθεμά τον. Περιφέρεται με τις βρωμοκουβέρτες του.

Υπάρχει τρόπος να τον απομακρύνουμε, τουλάχιστον να μην τον βλέπουμε. Η επιπόνη εξαντλείται στα παγκάκια. Στο Λονδίνο έχουν κάνει τα πάντα ώστε να μη βολέυεται κανείς για έναν ύπνο σε δημόσιο χώρο. Έβαλαν νηζιανάτα καρφιά και σχεδίασαν παγκάκια των οποίων η κλίση δεν επιτρέπει κατάκλιση. Το ίδιο έγινε και στην Αθήνα, στην Κυψέλη, όπου στα παγκάκια μπήκε κάγκελο το οποίο τα χωρίζει σε τρία μέρη ώστε να μην κοιμούνται εκεί οι άστεγοι.

Στη Γαλλία το ζήτημα έχει λάβει πρόσφατα μεγάλες διαστάσεις. Πριν από τις γιορτές στην Ανγκουλέμ μπήκε περιφραγή γύρω από παγκάκια που βρίσκονταν έξω από εμπορική έκθεση. Όπως το ακούτε. Περιφραγή. Ταυτόχρονα στο Περινιάν η δημοτική αρχή ξήλωσε παγκάκια από δημόσιους χώρους προκειμένου να εμποδίσει τους αστέγους να κοιμούνται σε αυτά. Ασφαλώς και πρόκειται για πολιτική διαμάχη που κρύβεται πίσω από μια αντιπαράθεση για την αισθητική της καθημερινής ζωής. Οι συντηρητικοί αντιλαμβάνονται τους αστέγους ως αστική μόλυνση και τους αξιολογούν ως άξιους της μοίρας τους. Οι προοδευτικοί προασπίζονται την κοινωνική πρόνοια χωρίς ηθικολογία περί ατομικής ευθύνης.

Είναι δύσκολο να σταθεί κάποιος με ειλικρίνεια απέναντι στο ζήτημα. Να παραδεχθεί ότι δεν αρέσκεται στην κατάντια ανθρώπων και ταυτόχρονα να προβάλλει τον ατομισμό που αποστρέφεται στην όψη της φτώχειας. Είναι δύσκολο να πολιτικολογήσει κάποιος αποδεχόμενος τον πιο ταπεινό, δηλαδή τον πιο λαμπερό εαυτό του. Η αποφορά του αστέγου είναι ενοχλητική αλλά ακόμη πιο ενοχλητική είναι η αδιαφορία απέναντι στην ανθρώπινη δυστυχία. Σε αυτό το σημείο πάντα εμφανίζεται ένας αντιδραστικός να πει: «Μα, καλά, σου φτάνει ένα παγκάκι ως κρατική πρόνοια για τον άστεγο; Δεν θέλεις ολοκληρωμένες δομές;».

Είναι καλύτερες οι ολοκληρωμένες δομές. Οι εστίες που παρέχουν ύπνο, φαγητό, καθαριότητα. Όσο εκλείπουν αυτές το φιλόξενο παγκάκι είναι μια κάποια λύσις. Εφαρμόστηκε στο Βανκούβερ. Τα καναδικά παγκάκια λοιπόν είναι σχεδιασμένα με τέτοιο τρόπο ώστε στη διάρκεια της ημέρας οι κάτοικοι της πόλης να κάθονται κανονικά και να ξεκουράζονται. Μια επιγραφή αναφέρει: «Αυτό είναι ένα παγκάκι». Τη νύχτα ο άστεγος αναδιπλώνει το παγκάκι, το κάνει καμαράκι και η επιγραφή λάμπει στο σκοτάδι: «Αυτό είναι ένα υπνοδωμάτιο».

Οι ενδιάμεσες λύσεις είναι αυτές που λείπουν από την πολιτική ζωή. Ο συντηρητικός θα πει ότι ο άστεγος έχει κάνει επιλογές που τον οδήγησαν στον δρόμο. Όσο πιο άνετη υπήρξε η ζωή του τόσο μεγαλύτερα τα σφάλματα. Ο προοδευτικός θα απαιτήσει την εξέλιξη των παραγόντων που αυξάνουν τους αστέγους, θα προτείνει προστατευτική νομοθεσία, θα αναζητήσει τη ρίζα του κακού. Οι ενδιάμεσες λύσεις απαλύνουν τον πόνο χωρίς να ξεχνούν ότι υπάρχουν και καλύτερες λύσεις.

Τα καρφιά στα παγκάκια έχουν ένθερμους υποστηρικτές. Υπάρχει ένα μυθιστόρημα ικανό να αλλάξει την οπτική τους. Έχει τίτλο «Ο ήλιος των μελλοθανάτων» του Ζαν-Κλοντ Ιζό (εκδόσεις Πόλις). Περιγράφει τους «οικονομικούς και κοινωνικούς όρους που γεννούν τη φτώχεια και την εξαθλίωση στον σύγχρονο κόσμο». Περιγράφει, δηλαδή, την ευκολία με την οποία αλλάζεις ζωή: από εκεί που φοράς τα σακάκια της Ann Demeulemeester και πίνεις ανέμελα aperol spritz βρίσκεσαι στην απέναντι πλευρά, στο κουρέλι και στη δυσωδία. Εύκολα, πολύ εύκολα.

**Πηγή: άρθρο Λώρης Κέζα στο ΒΗmagazino, την Κυριακή 11 / 1 / 2015
Επιλογή / Αντιπαράθεση Κειμένων: Κυριάκος Πεοβανάς